

Посвячене
християнське життя

Спільність у родині

*Але щоб зростали в благодаті й пізнанні
Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа.
Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь.*
2 Петра 3:18

10

ПЛВЦ

Зміст

Спільність у родині	3
Вступ.....	5
I. Спільність.....	6
II. Практика спільності	10
Завершення.....	21

Спільність у родині

10

Однією з найслабших сторін церкви є брак єдності в Христовому Тілі. Ця нездатність підтримувати єдність була джерелом безсилля та сорому церкви протягом усієї історії її існування.

Як ми можемо сприяти єдності? Яку роль у підтриманні єдності церкви відіграє Святий Дух? Які кроки ми можемо робити для того, щоб покращити наші стосунки з іншими християнами? Які обов'язки покладаються на кожну окрему людину у таких стосунках? У цьому уроці ми розглядатимемо ці та інші питання.

Цей урок взятий з курсу «Посвячене християнське життя». Інші уроки цього курсу:

- 1) «Мета та процес християнського життя»
Чи знаєте ви що таке мета? Вам важко бути «хорошим» християнином? Дізнайтеся, що хоче зробити Бог у вас і через вас у цьому надзвичайному житті, до якого ми покликані.
- 2) «Сила для духовного життя»
Дізнайтеся про служіння Святого Духа невіруючим та віруючим і три заповіді щодо Святого Духа, які дає Боже Слово.
- 3) «Війна»
Ми перебуваємо в духовній боротьбі з рішучим ворогом. Дізнайтеся про тактику сатани і про те, як бути переможцем.
- 4) «Молитва: поклоніння та хвала»
Молитва — це вираження наших відносин з Богом. Навчіться новому спрямуванню молитви — як шукати Його лиця перш ніж шукати Його руку.
- 5) «Молитва: прохання та заступництво»
А зараз, зосередившись на Всемогутньому Богові, дізнайтеся про радість заступництва. Сюди включені основні принципи молитви, перешкоди для молитви і важливість спільної молитви.
- 6) «Живе та діяльне — Боже Слово»
Біблія — наш основний засіб спілкування від нашого Небесного Отця і пожива для нашого духовного життя. Дізнайтеся як здобути найбільше користі від цього живого, могутнього джерела.
- 7) «Ходіння вірою»
Фундаментальним принципом життя в Божому Царстві є віра. Дізнайтеся як долати виклики вірі, а також які є етапи пізнання Божої волі у вашому житті.

- 8) «Духовна переміна»
Бог обіцяв, що Він перемінить нас силою Свого Святого Духа так, що ми станемо схожими на Нього. В цьому уроці ми спробуємо дати відповідь на питання: які зміни в нашому характері мають відбутися в результаті ходження з Христом?
- 9) «Розуміння страждань»
Дізнайтеся п'ять цілей страждання і як наша реакція на страждання може збудувати або зруйнувати нас. Ми самі вирішуємо чи страждання приведе нас до озлобленості чи до духовної зрілості.
- 11) «Служіння своїм ближнім»
Цей урок вимагатиме від вас перевірки як ви можете служити іншим. Він відкриє вам очі на те, для чого Бог дав вам дари Святого Духа і наскільки важливо для вас служити людям навколо.
- 12) «Використання часу»
Біблія говорить про роботу і як ми маємо використовувати час? Чи знаєте ви свої пріоритети і чи ставите ви цілі, які відображають це? Цей урок допоможе вам правильно використовувати час.
- 13) «Підготовка до відродження»
Існує так багато розмов про відродження, але так мало свідчень цього. Погляньте на історію відроджень і принципи, які ми можемо використати, щоб принести відродження зараз, сюди — в наші життя, в нашу церкву, в Україну.

Вступ

Щоб здобути більше користі від вашої духовної подорожі, виконуючи цей урок, ми рекомендуємо зробити три речі:

- 1) Вивчаючи цей урок, ведіть духовний щоденник. В ньому ви запишете імена людей і потреби, за які ви молитесь, відповіді Бога і місця Біблії, які ви читаете, і чому вчить вас Господь.
- 2) Поставте собі метою щодня проводити тихий час з Богом. Якщо ви лідер, ми закликаємо вас виділити для цього одну годину на день протягом місяця. Однак якщо у вас ще немає регулярного часу спілкування з Богом, почніть з того, щоб кожного дня ставити собі мету — проводити такий час і практикувати це протягом місяця.
- 3) Вчіть напам'ять 4 вірші з Біблії. Ми пропонуємо вам вибрати 4 вірші з 11 розділу Послання до Євреїв — найвідомішого розділу про віру.

В уроці будуть питання, вправи і завдання, які допоможуть вам взаємодіяти з матеріалом і застосовувати його в житті. Зверніть увагу, що в кінці уроку є відповіді і ви можете перевірити наскільки засвоїли матеріал.

Ми радимо вам завести окремий зошит для виконання вправ. Це буде ваш «зошит роздумів», де ви можете записувати свої відповіді і думки з поданого матеріалу. Записи підкріплюють навчання, тому це чудовий інструмент для особистого зростання.

План уроку

- I. Спільність
 - A. Основа спільності
 - B. Спільність та єдність
 - B. Налаштованість на єдність
- II. Практика спільності
 - A. Наші обов'язки один перед одним
 - B. Вирішення конфліктів
 - B. Підзвітність

Завершення

Цілі уроку

До кінця цього уроку ви повинні вміти:

1. Написати коротке визначення християнської спільності.
2. Пояснити роль Святого Духа у єдності Христового Тіла.
3. Пояснити місце підбадьорення, заохочення і натхнення, а також навчання і напоумлення у стосунках між християнами. Описати характерні риси цих дій та способи їх втілення.
4. Перерахувати чотири кроки для усунення конфліктів.
5. Виявляти прагнення до єдності у Христовому Тілі, роблячи кроки до відновлення будь-яких пошкоджених стосунків з християнами або нехристиянами.
6. Встановити стосунки підзвітності з іншим християнином.

Завдання до уроку

1. Перегляньте план уроку та детально ознайомтесь із цілями уроку.
2. Прочитайте урок, дайте відповіді на питання і виконайте вправи, звертаючись, де вказано, до Біблії.
3. Проводьте тихий час з Богом кожного дня і робіть записи у своєму духовному щоденнику, як зазначено раніше.
4. Якщо ви вже проходили інші уроки цього курсу, то ви знаєте наскільки важливо виробити звичку запам'ятовувати і роздумувати над Писанням. Оскільки в 11 розділі Послання до Євреїв є багато прикладів віри, а ми всі бажаємо зростати у вірі, то ми рекомендуємо вивчити напам'ять чотири вірші цього розділу під час проходження цього уроку.
5. Знайдіть іншого християнина, з яким ви зможете встановити відносини підзвітності, зустрічайтесь з ним і діліться своїми переживаннями (проект).

I. Спільність

Коли ми приходимо до Христа, з нами відбувається багато особливого, зокрема те, що ми вступаємо у Божу родину. Бог у Своїй мудрості та милості не залишив нас у цьому світі на самоті — Він дав нам одне одного для радості, потіхи, підбадьорення та збудування. Ідея Божої родини найчіткіше викладена в Ефесян 2:18–19:

«...бо обоє Ним маємо приступ у Дусі одним до Отця. Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгромадяни святим, і домашні для Бога»

У нас один Отець, ми — Його діти, а тому ми є братами та сестрами у Христі — ми є Божою родиною. У Новому Заповіті термін «брат» майже скрізь вживається на означення духовного брата. Термін «сестра» вживається рідше, але й він має таке ж саме духовне значення. Павло багатьох своїх співпрацівників називав братами та сестрами (Филимона 1:7; Римлян 16:1). Апостоли часто навчають того, що ми маємо турбуватися про своїх братів, або дають вказівки щодо того, як слід поводитися з братами (Римлян 14:21; Якова 4:11). Апостол Іван називає нас дітьми, зокрема «дітьми Божими» (1 Івана 3:1). Навіть Сам Ісус вживав родинну термінологію, коли говорив про нас: «*Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!*» (Матвія 12:50). Отож, коли на зібранні місцевої церкви ви озираєтесь навколо, ви дивитесь на членів своєї родини, на тих, хто допомагає вам і хто потребує вашої допомоги. Як і у будь-якій родині, ці родинні стосунки є одночасно і підставою певних обов'язків, які ми маємо прийняти, і запорукою різних переваг, наприклад, спільності та належності до сім'ї.

Але у цій духовній родині так само, як у звичайних сім'ях, ми не можемо вибирати собі братів і сестер, і не завжди нам вдається з ними вживатися. Не нам вибирати, хто буде у Божій сім'ї. Нам легше віддалити від себе тих, з ким ми не можемо знайти спільної мови, ніж навчитися цінувати створену Богом різноманітність та приймати один одного. У багатьох посланнях ідеться про те, як ми маємо вибудовувати стосунки один з одним у цій унікальній родині. Тож розгляньмо детальніше, що саме мається на увазі, коли мова йде про спільність у цій величезній родині.

A. Основа спільності

Дивлячись на наш світ, ми бачимо, що спільність між різними людьми можлива на різних рівнях. Наприклад, спільність може бути серед колег на роботі, оскільки їх об'єднує те, що вони разом працюють або навіть виконують однакові чи подібні завдання. Але що робить

унікальною християнську спільність? Чим вона відрізняється від почуття товариства, яке може бути в спортивній команді чи під час спільної праці. Розглянемо, що про спільність сказано у Біблії.

Визначення спільності. Слову «спільність» відповідає грецьке слово «κοινωνία» (койнонія). Основне його значення — це чимось ділитися, але воно вживається також на означення спільної участі у загальній справі. Тому можна сказати, що мати спільність означає бути причетним до чогось загального (наприклад, до спільної мети, спільної роботи, спільної системи цінностей). Огляд того, як це слово вживається у Новому Заповіті, може дати наочне розуміння цієї ідеї.

Вправа 1

Перегляньте наведені нижче посилання та до кожного з них запишіть у своєму зошиті одним реченням узагальнення щодо того, як розглянутий вірш висвітлює ідею володіння чимось спільним.

- а) 1 Коринтян 1:9
- б) 2 Коринтян 8:4
- в) Галатів 2:9
- г) Филип'ян 2:1
- д) 1 Івана 1:3–7

Але чому християнська спільність є особливою? Ідея загального залучення усіх членів спільноти до справи, їхнього спільного володіння власністю або однакового досвіду все одно не може бути всеосяжним поясненням тієї унікальної, динамічної спільності, яка описана в Новому Заповіті. Нам потрібно провести глибше дослідження, щоб побачити основу цих стосунків.

Уважніший погляд на ті вірші, що були запропоновані вище, допоможе краще їх побачити. Ще раз розгорніть 1 Коринтян 1:9. Тут Павло нагадує віруючим Коринта про одну із великих переваг їхнього спасіння, а саме про те, що тепер вони мають особисту спільність з Ісусом Христом. Тепер розгорніть Галатів 2:9. Тут Павло висвітлює причини, з яких його з Варнавою було прийнято у спільність з іншими апостолами. Так звані стовпи церкви — Петро, Яків та Іван — визнали присутність благодаті у житті Павла та Варнави і, ґрунтуючись на тому, що вони мали спасіння, подали їм «правиці спільноти».

Нарешті, розгорніть 1 Івана 1. У віршах 3–7 ми знаходимо найчіткіше пояснення новозаповітної концепції спільності. При уважному розгляді цього уривка стає помітним цікавий взаємозв'язок між нашими стосунками з Богом та нашими стосунками з братами та сестрами в Христі. Іван згадує свій особистий досвід, коли він був учнем і ходив з Ісусом, і у вірші 3 він зазначає мету свого листа — мати спільність з тими християнами, до кого він пише. А далі він уточнює цю думку, кажучи, що насправді їхня спільність — з Отцем і Господом Ісусом Христом.

Іншими словами, спільність між християнами залежить від їхніх стосунків з Богом. Християнська спільність є унікальною, оскільки лише християнин особисто знає Бога Отця і на власному досвіді переживає те, для чого була створена людина. Крім того, лише ті християни, які перебувають у правильних стосунках з Богом, можуть по-справжньому пізнати один одного у тій повноті, якої хоче Бог.

Проте Іван на цьому не зупиняється. Він каже, що спільність з нашими братами й сестрами у Христі є неможливою, коли в наших стосунках з Богом є якась вада. Зауважте, що сказано в 1 Івана 1:5–7. Бог є абсолютно святим, а мета віруючої людини — ходити у тому самому світлі (тут це слово вжито як метафора святості), в якому перебуває Бог. Насправді ж, ко-

ли ми кажемо, що маємо спільність з Богом, але при цьому живемо у гріху, то ми говоримо неправду. Нарешті, Іван каже, що результатом нашого ходіння у світлі, тобто в спільності з Богом, є наша спільність один з одним. Наші стосунки один з одним цілковито залежать від наших стосунків з Богом.

Отож бачимо, що християнська спільність — це сумісне ходіння християн з Богом. Воно охоплює наше зростання, поклоніння та служіння, яке ми здійснюємо, намагаючись збудувати один одного та проголошувати любов Христа світові.

Наочний приклад спільності. Для закріплення розуміння цієї теми розглянемо, яким чином цей принцип втілювався у ранній церкві.

Вправа 2

Дослідіть тему спільності у ранній церкві. Розгорніть у Біблії Дії 2:42–47.

Прочитайте цей уривок і проаналізуйте, як виявлялася спільність у перших християн. У себе в зошиті запишіть свої думки щодо того, яким чином описана спільність була віддзеркаленням їхньої віри у Христа. Як їхнє розуміння громади впливало на їхній спосіб життя? Які ви бачите паралелі з вашим досвідом спільності?

Після цього запишіть власне коротке визначення спільності, беручи за основу матеріал, який ми вже розглянули. Будьте готові обговорити на групі ті принципи, про які ви дізналися в ході цього дослідження.

Б. Спільність та єдність

Від самого заснування церкви Святий Дух перебував з нею в повноті, а тому перші християни є прикладом незвичного явища — серед них були така єдність та турбота, які неможливо пояснити людськими чинниками. Джерело їхньої спільності могло бути лише надприродним.

Одна з функцій Святого Духа, яку ми не розглянули в уроці «Сила для духовного життя», — це об'єднання. Для справжньої спільності єдність є обов'язковою, і що глибшою буде єдність християн, то кращою ставатиме спільність між ними. Розглянемо кілька віршів, у яких ідеться про те, як Святий Дух залучається до спільності.

Питання 1. Прочитайте 2 Коринтян 13:13. Що у цьому уривку приписується Святому Духові?

У цьому вірші згадується кожна з Осіб Трійці, і саме від Святого Духа Павло сподівається поглиблення єднання у житті християн.

У 1 Коринтян 12 ідеться про різні члени Христового тіла, про різні стани, різні дари, різні функції, різне оточення. Але при всьому цьому розмаїтті є єдність у Дусі, тому що у вірші 13 Павло говорить: *«Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним»*. Можна було б подумати, що через таку кількість відмінностей люди не змогли б знайти спільної мови, але Павло наголошує на тому, що навіть при великій різноманітності дарів, якими нас благословив Святий Дух, ми стаємо ближчими, оскільки ми доповнюємо один одного та залежимо один від одного.

Питання 2. Прочитайте 1 Коринтян 12:18–25 і запишіть свій парафраз цього уривка.

У Посланні до Филип'ян Павло також наголошує на єдності, кажучи: «Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка *спільнота духа*... то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум!» (Филип'ян 2:1–2, виділення наше). Продовжуючи тему єдності, Павло в Ефесян 2:22 говорить про те, що ми у єдності утворюємо Божий храм за дією Святого Духа. Павло закликає ефесян пильнувати «*зберігати єдність духа в союзі миру*» (Ефесян 4:3).

У Посланні до Галатів Павло наголошує на тому, як відрізняються вчинки тіла від ходіння за Духом.

Питання 3. Прочитайте Галатів 5:19–21 і складіть перелік тих вчинків тіла, які є прямо протилежними єдності.

Ті, хто ходить за Духом, хто Духом провадиться, будуть вирізнятися з-поміж інших характерною любов'ю. Плід Духа — любов, а «*любов Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам*» (Римлян 5:5).

Питання 4. Відповідно до Колосян 3:14, що робить ця любов?

Перед нами картина злагоди в любові, яку Святий Дух переносить у нашу спільноту. Цю ідею єдності можна простежити скрізь у Писанні. У Псалмі 133:1 сказано про те, як добре братам жити у єдності. А у Книзі Приповістей 6:19 сказано, що Бог гидується тим, хто розсіває сварки між братами. Важливість єдності між братами червоною ниткою проходить крізь усю Біблію. Ми будемо бачити ознаки дії Святого Духа у згромадженні християн та у житті кожного окремого християнина, коли між нами буде єдність та любов один до одного.

В. Налаштованість на єдність

Ми побачили, що між спільністю та єдністю є тісний зв'язок. Бог вважає цю єдність надзвичайно важливою, бо вона відіграє дуже важливу роль у тому, яким буде свідоцтво церкви перед світом. Тож як нам підтримувати цю спільність? Робота Святого Духа є у цьому надзвичайно важливою, і нам слід прагнути до того, щоб у житті виявлялося більше Його плоду.

Але зараз ми звернемо увагу на питання наших особистих обов'язків у розвитку духа єдності. Як і в більшості питань, пов'язаних з послухом, нам слід починати зі свого ставлення. Визначальним чинником у нашій поведінці великою мірою буде ставлення нашого серця і розуму, з яким ми будемо залучатися до життя інших людей.

Один уривок з Писання — Филип'ян 2:1–11 — є чудовим підсумком того, яке ставлення до життя має бути у християнина. Прочитайте зараз цей уривок.

Павло починає розмову твердженням про те, наскільки серйозною є ця тема. Зауважте, як емоційно він пише. У вірші 1 ми бачимо, з якою наполегливістю та турботою він відкриває те, що в нього на серці. Якщо любов та турбота филип'ян є щирою (а так воно і є), то він бажає, щоб вони дослухалися до його слів. Така настійність чується і в інших місцях Писання. На основі такого сильного емоційного звертання Павло закликає филип'ян до єдності. Він називає чотири складові такої єдності: **думки, любов, згода у дусі та єдностайність у цілях**. Це мета для Христового Тіла, але як її досягти? Павло дає нам відповідь.

Питання 5. Запишіть своїми словами, як Павло відповідає на це питання у Филип'ян 2:3–4.

Павло завершує цей уривок прикладом найбільшої самопожертви — прикладом Господа Ісуса. Ми отримали повеління мати ті самі думки, що були у Господа, коли Він відклав усю славу небес та впокорився настільки, що прийняв ганебну смерть на хресті. Він це зробив для того, щоб задовольнилася наша найглибша потреба. Це той дух, який створює єдність. Ми маємо бути готовими відмовитися від усіх своїх прав та бажань задля задоволення потреб інших християн.

Вправа 3

Застосуйте Филип'ян 2:1–11. Зупиніться на мить та подумайте, чого навчають ці вірші. Чи бачите ви, що у вашому житті ви ставитеся до чогось не так, як описано тут? Чи можете ви щиро сказати, що бажаєте духовного процвітання своїм братам і сестрам у Господі? Якщо ви побачили своє хибне ставлення або відсутність турботи про інших, запишіть це у зошиті та почніть про це молитися.

II. Практика спільності

Тепер ми розглянемо практичні поради щодо того, як жити у гармонії з іншими християнами. По-перше, ми зробимо огляд біблійних повелінь, що слід робити один для одного. По-друге, ми обговоримо, що слід чинити, коли виникають конфлікти та спричинені ними розділення. Нашою метою буде розвиток позитивної стратегії для поглиблення спільності.

A. Наші обов'язки один перед одним

Автори Нового Заповіту дали християнам багато повчань про те, як слід служити один одному.¹ Для позначення цих особливих відносин використовується термін “один одного”. Д-р Джин Гетц у своїх книгах «Загострений погляд на церкву» і «Збудовувати один одного» зазначає, що, якщо дослідити та розподілити за категоріями всі випадки, де у Новому Заповіті згадуються такі взаємні стосунки, то їх можна згрупувати у дванадцять дій, які християни повинні робити один для одного.² Гетц вважає, що кожна з цих дій є виявом найбільшої

¹ Грецьке слово *ἀλλήλων* (аллелон) зазвичай перекладається як варіанти словосполучення «один одного». У Новому Заповіті за межами чотирьох Євангелій це слово вжито 58 разів, з них 40 разів — у Павлових посланнях. Часто ті уривки, де вжито це слово, — це повтори тих самих повелінь, поданих в інших посланнях.

² Getz G. A., *Building Up One Another*. — Wheaton, IL: Victor, 1976; *Sharpening the Focus of the Church*. — Wheaton, IL: Victor, 1984. — P. 163–164.

справи, яку християни мають робити одне для одного — любити одне одного. Для загального огляду усіх цих дій, які можна умовно назвати «дії один для одного», пропонується наступна вправа.

Вправа 4

Дослідіть різні категорії дій, які робляться одне для одного. Нижче подано перелік. На опрацювання кожного пункту відведіть у своєму зошиті по півсторінки чи навіть по цілій сторінці. Перегляньте наведені посилання і запишіть коротке узагальнення свого розуміння кожної концепції. Далі для кожного випадку запишіть по одному прикладу того, як би ви могли застосувати це напоумляння у своїй церкві.

1. Члени один одному	Римлян 12:5; 1 Коринтян 12:14–26
2. Любіть один одного братньою любов'ю	Римлян 12:10; Филип'ян 2:3–4
3. Шануйте один одного	Римлян 12:10; Івана 13:12–15
4. Будьте єдинодумні один з одним	Римлян 15:5; Дії 4:32
5. Приймайте один одного	Римлян 15:7; Якова 2:1
6. Навчайте один одного	Римлян 15:14; 1 Коринтян 4:14
7. Вітайте один одного	Римлян 16:3–16; 1 Петра 5:14
8. Служіть один одному	Галатів 5:13–15; Матвія 20:25–28
9. Носіть тягарі один одного	Галатів 6:2 <i>(зауважте, що тут у контексті йдеться про відновлення брата, який упав у гріх).</i>
10. Терпіть один одного	Ефесян 4:2; Колосян 3:13
11. Коріться один одному	Ефесян 5:21; Филип'ян 2:3–4
12. Утішайте один одного	1 Солунян 5:11 Євреїв 10:24–25

Цей огляд повинен дати вам хоча б початкове уявлення про ті обов'язки, які ми, християни, маємо один до одного. У кожного із нас були недоліки в тій чи іншій сфері, можливо, навіть у більшості з них! Нерідко наголос робиться на тому, що можна отримати від інших, а не на тому, що давати іншим. Серед нас, серед віруючих, вирує епідемія зосередженості на собі. Світ каже: «Що я із цього матиму?» Таке ставлення ми бачимо у тих християн, хто ходить з церкви до церкви у пошуках такої громади, яка б найкраще задовольняла їхні потреби, не думаючи навіть про те, щоб самому докладати зусиль до розвитку родини, у якій і дають, і приймають.

Ми вже чимало часу присвятили темі благочестя або побожності та розвитку християнського характеру. В уроці «Духовна переміна» ми побачили та дослідили 13 таких рис: любов, смирення, вдоволення, вдячність, радість, святість, стриманість, вірність, мир, терпеливість, добротливість, добрість, лагідність. Дев'ять із цих рис названо плодом Духа. Цілком очевидно, що мірилом нашої духовної зрілості є те, як ми на практиці поводимося з іншими християнами. Розміркуймо про те, як наша особиста святість впливає на нашу здатність досягати належної спільності у Христовому Тілі.

Вправа 5

Розміркуйте над тим, як наш християнський розвиток впливає на наші обов'язки один перед одним. Знову розгорніть свій зошит на тих сторінках, де ви опрацьовували дії, які робляться один для одного. До кожної дії вкажіть ті риси з уроку 8, завдяки яким ви могли б покращити цю галузь у своєму житті. Під час цього аналізу свого стану оцініть, як ваш подальший розвиток у цих областях сприятиме глибшій спільності та єдності.

Серед цих дій є дві — «утішайте один одного» та «навчайте один одного», які заслуговують на глибше дослідження у контексті цього уроку, оскільки обидві ці дії відіграють вагомий роль у нашому духовному розвитку та доволі важко реалізуються у практичному житті так, щоб це було і побожно, і ефективно.

Натхнення та підбадьорення. Однією з переваг членства у Божій родині є взаємне підбадьорення, яким християни підтримують одне одного. Підбадьорення — це не тільки привілей, це вимога до кожного, хто вірує і хоче бути слухняним Богові та втілювати в житті віру в Христа.

Питання 6. Прочитайте Євреїв 10:19–25. Нам дано три повеління, основою яких є наше відкуплення у Христі та отриманий доступ до Бога. Які це повеління?

Підбадьорення аж ніяк не є окремим елементом служіння, призначеним тільки для пасторів, підбадьорення — це обов'язок і привілей кожного віруючого.

Бо Дух Божий живе в нас і в нас усіх є особисте пізнання про Бога і Його слово, то ми маємо потенціал для ефективного служіння іншим християнам. Але навіть при тому, що церква може бути багатою скарбницею духовної сили, на жаль, нерідко її характерними ознаками стають конфлікти та розділення, а не зцілення, підбадьорення та відчуття захищеності. Як же тоді ми можемо стати натхненниками?

Стати натхненником. Про натхнення та заохочення легко говорити, а стати натхненником значно важче. Загалом для того щоб стати ефективним натхненником, потрібно віддатися розвиткові кількох певних навичок.

Щоб стати натхненником, потрібне дуже особливе зобов'язання — людина має цілковито зобов'язатися дбати про добро інших. Нашим бажанням має стати задоволення потреб інших людей, навіть якщо при цьому наші власні потреби залишаться незадоволеними. Без такої налаштованості наші егоїстичні бажання та потреби майже завжди ставатимуть на заваді ефективному служінню іншим людям.

Це може здатися нереалістичною метою, оскільки ми можемо духовно ослабнути, якщо постійно будемо ставити потреби інших на перше місце. Однак не йдеться про те, щоб ставити служіння іншим вище власного духовного розвитку. Навпаки, натхненник повинен підтримувати живі стосунки з Богом. Ідеться про те, що у стосунках з іншими людьми нам слід прагнути до задоволення їхніх потреб, а не сподіватися, щоб вони задовольняли наші.

Лоренс Крабб і Ден Аллендер у своїй чудовій книзі «Заохочення — ключ до турботи» вималюють це питання таким чином, що багато стає на свої місця. Вони проводять межу між тим, що у книзі названо «бажаннями» та «цілями».³ Наша ціль — це задовольняти потреби інших людей. У нас може бути бажання, щоб вони задовольняли якісь наші потреби, але, якщо таке бажання перетвориться на ціль у стосунках, то ми будемо не в змозі задовольняти потреби іншої людини належним чином.

Наприклад, коли батько приходить додому після дуже напруженого дня на роботі, найбільше йому хочеться провести кілька хвилин у спокої й тиші, аби розслабитися. Але вдома його цілий день чекав маленький син. І тепер він може зробити одне з двох. З одного боку, якщо його більше цікавить задоволення власних потреб, то він може попросити сина не чіпати його кілька хвилин, поки він відпочине, або попросити дружину трішечки зайняти чимось малюка (хоч вона це робила цілий день, а тепер їй самій потрібен перепочинок), аби він побув у бажаній тиші. І таким чином задоволення своєї потреби зробилося його метою. З іншого боку, якщо чоловік ставить собі за мету задовольняти потреби своєї сім'ї, то навіть і при наявності **бажання** побути у спокої й тиші він готовий відсунути свої потреби та приділити синові увагу, якої він так прагне і яка йому потрібна. І таким чином він стає натхненником своєї сім'ї.

Спочатку йде готовність служити потребам інших людей, а далі потрібно розвивати певні навички. Першим у переліку йде вироблення навички **доброго слухання**. Усі ми відчували розчарування, коли намагаєшся пояснити свої почуття або думки, а з відповіді слухача відразу стає ясно, що він не зрозумів геть нічого. Годі знайти щось марніше та більш дратівливе за спішну пораду, з якої видно, що людина, яка її дає, дуже слабо розуміє проблему.

Людина, яка не вміє вислухати, не лише погано розуміє своє оточення, — вона створює враження незацікавленості у проблемах інших. А коли ми добре слухаємо, з хорошим зоровим контактом, цим ми показуємо людям, що ми вважаємо сказане ними важливим і що їхні проблеми нас хвилюють. Уважне слухання показує чутливість до потреб інших.

Коли люди відчують, що ми хочемо їх слухати, тоді набагато вища ймовірність, що вони нам відкриються. Чимало людей боїться виявляти свої потреби. Страх видатися недуховним, попередній невдалий досвід та багато інших чинників можуть завадити людині «вилізти із мушлі», у яку вона заховалася. Терпеливе слухання дуже сильно допомагає людям скидати маски.

Добре слухати — це, однак, більше, ніж просто чути слова. Це також і увага до невербальних проявів, якими люди теж виявляють свої думки. Уважне ставлення до інших дозволить нам «почути» те, що говорять нам їхні опущені плечі, сумні очі, біль на обличчі. Все це підвищує чутливість до реальних потреб людей.

Друга навичка йде услід за першою. Нам не лише треба навчитися слухати — ми маємо навчитися говорити **слова підбадьорення**. Слова мають силу: ними можна зруйнувати, збудувати чи майже нічого не зробити — усе залежить від того, як їх підібрати. У Біблії багато сказано про силу слів.

Питання 7. Прогляньте наведені вірші з Книги Приповістей, у яких ця думка показана у прикладах. До кожного посилання запишіть коротке твердження про силу слів.

³ Crabb L. J., Allender D. B. Encouragement: The Key to Caring. — Grand Rapids, MI: Zondervan, 1984. — P. 52–54.

- а) Приповіді 12:25 _____
- б) Приповіді 15:1 _____
- в) Приповіді 15:2 _____
- г) Приповіді 15:4 _____
- д) Приповіді 16:24 _____
- е) Приповіді 18:21 _____
- ж) Приповіді 25:11 _____
- и) Приповіді 25:23 _____

Важливість наших слів неможливо переоцінити. Але що ж потрібно говорити? По-перше, натхненник має навчитися ставити **якісні питання**. Вдумливі питання можуть виявитися ключем до людей, який відкриє нам шлях до служіння їм. Питання повинні віддзеркалювати нашу турботу і переживання за людей, коли ми прагнемо показати їм, що ми завжди можемо бути для них тим, хто у будь-який час охоче їх вислухає.

Нам слід не лише навчитися ставити якісні питання, але й набути вміння **виявляти те, як ми переживаємо Христа**, та ділитися знанням Його слова так, щоб цим заохочувати та надихати інших. Але у цьому треба уникати двох крайнощів. Перша — це спокуса цитувати вірші з Писання у відповідь на будь-яку проблему. Люди не сприймають таких відповідей не тому, що їм не хочеться чути, що у Божому Слові сказано про їхні проблеми, а тому, що такі відповіді часто є бездумним цитуванням, яке супроводжується нечуйністю.

Іншою крайністю є нездатність запропонувати духовну думку. Це буває спричинене тим, що ми думаємо, що знаємо недостатньо. Не обов'язково мати семінарську освіту, щоб знати Біблію в достатній мірі для допомоги іншій людині. Часто основою такого страху є хибне припущення, що ми зобов'язані «вирішити» проблему. А насправді наша турбота, наша особиста увага уже є потужними інструментами підтримки, заохочення і натхнення, навіть якщо у сказаному нами «духовного» буде не так багато чи якщо не зможемо дати «правильну відповідь» у тій проблемі, що виникла. Брак біблійних знань повинен не утримувати нас від допомоги іншим, а спонукати до глибшого вивчення.

Остання навичка, яка покращить наше вміння заохочувати та підбадьорювати інших, — це вміння **визначити, яка справа буде доброю, і зробити її**. Ми можемо підтримати самотнього брата, відвідавши його, або обтяженого друга, розділивши його тягарі, та змученого і втомленого колегу, допомігши, де можливо, або висловивши вдячність телефонним дзвінком чи письмовим повідомленням. Справи, у яких проявляється турбота, можуть бути потужним засобом підбадьорення.

Зупиніться на хвилинку і поміркуйте про те, що було сказано про підбадьорення.

Питання 8. Якщо ми маємо бути справжнім підбадьоренням для інших, то у яких чотирьох сферах нам слід розвиватися?

Вправа 6

Оцініть свої власні навички натхненника у світлі викладених вище думок. У своєму зошиті запишіть кілька думок щодо кожної з цих сфер. Вам потрібно буде повернутися до цього завдання у кінці уроку під час виконання завершального проекту.

Навчання та напоумлення. У справі спонукання інших людей до зростання у Христі є дуже важкий бік — робота з нашими братами та сестрами, які впали у той чи інший гріх. Цей аспект стосунків у церкві цілком правомірно можна було б об'єднати з темою натхнення та підбадьорення, але через свою важливість та делікатність він вимагає особливої уваги.

Усі християни час від часу потрапляють у незручне становище, коли помічають, як брат або сестра чинять гріх. Цей гріх може безпосередньо зачіпати нас, або ми можемо просто довідатися про негідний вчинок. Якою має бути наша реакція? Які ми маємо обов'язки у таких ситуаціях? Чи є якісь межі, далі яких ми не маємо заходити, і якщо так, то як нам визначити, де вони у кожному конкретному випадку?

У пошуках відповідей на ці питання люди зазвичай схиляються до однієї з двох крайностей. Одним здається, що Бог поклав на них обов'язок вказувати гріхи у житті усіх навколо. Зазвичай такі люди схильні до законництва та виявляють дуже мало любові. Іншу крайність можна спостерігати у людей, які через страх або небажання втручатися нікому нічого не кажуть. Девіз таких людей — «не судіть, і не будете судимі».

Проте у Біблії подано збалансований погляд, який відрізняється від обох цих крайнощів. Нам дано повеління навчати та напоумляти одне одного, а тому ми просто не можемо завжди мовчати. Що ж нам робити? Д-р Джин Гетц у своїй книзі «Збудувувати один одного» подає шість рекомендацій щодо таких випадків.⁴

1. **Навчання та напоумлення має здійснюватися з глибокою турботою та любов'ю.** Якщо люди, яких ми напоумлятимемо, не будуть впевнені у нашій щирій любові, то вони, ймовірно, відгородяться від нас та не захочуть приймати те, що ми їм казатимемо.
2. **Навчання та напоумлення має бути здебільшого особистим,** щоб бути ефективним. Хоча привселюдне навчання та напоумлення у вигляді проповіді та навчання Божого Слова є важливим інструментом для виправлення складних ситуацій, спричинених гріхом, воно ніколи не може замінити особистого контакту.
3. **Навчання та напоумлення має бути неухильним.** Часто буває таке, що брат, впадши у гріх, відразу не реагуватиме. Ми маємо бути готовими до того, щоб продовжувати терпляче напоумляти його.
4. **Навчання та напоумлення має здійснюватися через чисті мотиви.** Нашим мотивом має бути не зламати або засоромити нашого ближнього, а підняти його.
5. **Навчання та напоумлення має здійснюватися з належною метою.** У Посланні до Колосян 1:28–29 Павло стверджує, що він навчав, аби учинити їх досконалими в Христі. Також у Посланні до Галатів 6:1 Павло говорить, що метою праці з братом, який грішить, є його відновлення.
6. **Навчання та напоумлення має бути природним результатом діяльності тіла (церкви).** Це означає, що служіння навчання та напоумлення не повинно проводитися відокремлено від атмосфери любові у громаді, де люди роблять усе, щоб збудувувати одне одного.

⁴ Getz G. A., Building Up One Another. — P. 54–56.

До цього переліку рекомендацій слід також додати дві умови для викриття гріха в житті іншої людини. Їх ми знаходимо у Римлян 15:14. Тут Павло стверджує, що християни у Римі можуть навчати одне одного, оскільки вони мають дві особливі риси. По-перше, вони повинні доброті. Той, хто напоумляє інших, сам повинен **вести впорядковане духовне життя**. Схожу думку знаходимо у Галатів 6:1, де йдеться про те, що «духовні» повинні піднімати тих, хто впав.

Друга особлива риса, зазначена в Римлян 15:14, — це наповненість знанням. Це не означає, що ми повинні знати все, проте нам слід бути **добре обізнаними з біблійним вченням щодо того питання, з яким доводиться мати справу**. Тут варто дати застереження. Коли йдеться про послух, ми часто плутаємо головне з другорядним. Нам треба намагатися не нав'язувати іншим свої уявлення про те, що правильно, а що ні. Необхідна велика чуйність та добре розуміння, щоб помічати небезпеки законництва.

Якщо підсумувати, то потрібно зазначити, що спільність — це сумісне переживання нашого відкуплення разом з тими людьми, які також пізнали Господа. Узявши на себе зобов'язання служити потребам наших братів і сестер, ми намагаємося сприяти їхньому духовному зростанню та добробуту. Заохочення і натхнення та навчання і напоумлення є особливо важливими та делікатними сферами, необхідними для розвитку спільності. Вони стосуються не того, що лежить на поверхні, а самої суті наших духовних потреб. Коли кожен член Христового тіла функціонує відповідно до свого задуму, тоді церква зростає у силі.

Проте насправді бездоганно це не стається ніколи. Ми залишаємося людьми зі своїми потребами та слабкостями, і навіть досягаючи зрілості, ми все одно падаємо. Ми не завжди будемо погоджуватися в усьому. Іноді з нашого боку виявлятиметься егоїзм та нелюбов. Навіть у найкращих церквах виникатимуть конфлікти. Але наш підхід до конфліктів та намагання виправити ситуацію будуть свідченням нашої зрілості. Саме це й буде наступною темою у цьому уроці.

Вправа 7

Поміркуйте про обов'язок напоумляти. Запишіть дві особливі риси, які дають підстави навчати та напоумляти інших. Чи виявляються ці риси у вас? Що ви можете зробити, щоб мати кращі підстави для напоумлення? Тепер складіть перелік з шести рекомендацій, про які йшлося вище. Вивчіть їх напам'ять. Як ви чинили в минулому, коли бачили гріх у чиємусь житті? Що б ви змінили, аби з такою самою ситуацією довелось би стикнутися зараз? Чи є така людина, з якою Бог спонукає вас зараз поговорити? Помоліться за цю людину і за своє ставлення до неї. Попросіть у Бога мудрості у тому, як звернутися до неї, пам'ятаючи про ті рекомендації, які ви побачили у цьому уроці.

Б. Вирішення конфліктів

Перш ніж перейти до обговорення теми конфліктів, важливо зазначити, що не будь-який конфлікт є неодмінно чимось поганим. Іноді цілком припустимо, щоб два члени Божої родини мали розбіжності щодо тлумачення Біблії, форм богослужіння або просто традицій. Бог не створив нас бездумними роботами, запрограмованими на якусь лише одну поведінку, а тому відмінності між людьми — це цілком природно. Якщо у розбіжностях виявляється любов, то їхнє виникнення — це не обов'язково щось неправильне, і вони навіть можуть стати спонуканням до зростання в церкві. Але у цьому розділі ми будемо обговорювати значно поширеніші негативні конфлікти.

Нам усім хотілось би уникнути конфліктів серед християн. Проте навіть побіжний погляд на історію церкви з часів Нового Заповіту і до наших днів нагадує нам про серйозність цієї проблеми. Чому так? Причини розбіжностей можна об'єднати у п'ять основних груп.

Ми хочемо, щоб було по-нашому. Основою проблеми є людський егоїзм. У Якова 4:1–2 зазначено, що конфлікти виникають через те, що ми поглинуті своїми власними бажаннями. Доки ми не будемо готові поставити потреби інших людей та Христового тіла вище за власні потреби та бажання, доти житимемо з конфліктами. Це знову приводить нас до суті нашої посвяти Христові та до того, чи дійсно ми віддали все Йому і чи наповнилися ми Святим Духом.

Ми не вміємо стримувати язика. Ніщо так не роздухує жар розбіжностей, як плітки. Ми, прагнучи підтримати свою точку зору та знати виправдання своїм вчинкам, вдаємося до найрізноманітніших засобів, навіть якщо для досягнення мети доводиться забруднити добре ім'я іншої людини. Це призводить до того, що люди діляться на табори, й у ці групи, що ворогують між собою, залучаються навіть ті люди, які жодним чином не пов'язані з проблемою.

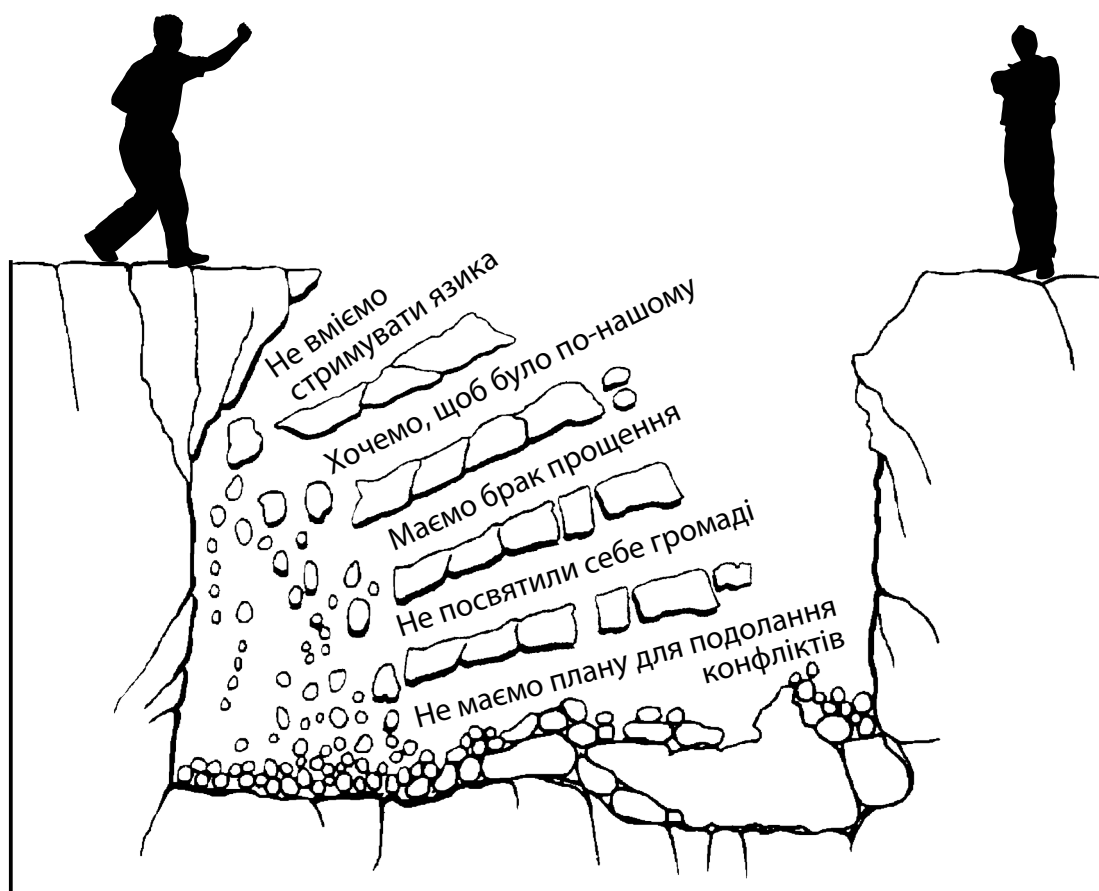

Схема 10–1

Ми не посвятили себе церковній громаді. У цьому уроці вже багато було сказано про відданість місцевій громаді. Але тут ми розглянемо результати, які з'являються через брак такої відданості. Коли ми не бачимо себе частиною чогось більшого, частиною Божої родини, і не працюємо для добра цієї родини, тоді ми готові наполягати на своєму.

Ми не бажаємо прощати. У міжособистісних стосунках прощення є життєво важливою сферою. Ніщо так не призводить до розривів у церковній громаді, як затримані образи. Христос дуже чітко вказав на необхідність прощати. Крім того, прощення не повинно базуватися на тому, чи перепросила в нас людина. У тому, як Він навчав, все просто: «Прости нам, як і ми прощаємо тим, хто грішить проти нас».

Ми не маємо плану для подолання конфліктів. Конфлікти, які на початку видавалися дрібничкою, цілком можуть перерости у справжні війни, якщо з ними нічого не робити. Іноді така бездіяльність буває спричинена небажанням усунути конфлікт, але дуже часто вона трапляється через відсутність чіткого плану дій. Більшість християн не знає, як правильно підійти до брата задля примирення і відновлення відносин.

У цьому уроці ми хочемо скласти план дій і засвоїти певні принципи, які допоможуть запобігти виникненню конфліктів. Завдяки цьому ми зможемо зробити великий крок до єдності громади, як того бажає Бог.

У Біблії дуже чітко зазначено, що конфлікти мають усуватися. Подивімося на те, чого вчив Ісус у Матвія 5:23–24:

«Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара».

Поділ між братами — це серйозна проблема. Наше поклоніння **не буде** Богові до вподоби, доки ми не відновимо зруйновані стосунки.

У Біблії не лише дано заклики до пошуку примирення, але й запропоновано поради, як це робити. Виходячи з того, чого навчає Писання, ми можемо скласти план усунення конфліктів. Він складатиметься з чотирьох пунктів. Завдяки окресленим крокам ми зможемо бачити, як у церкві поступово буде поглиблюватися любов.

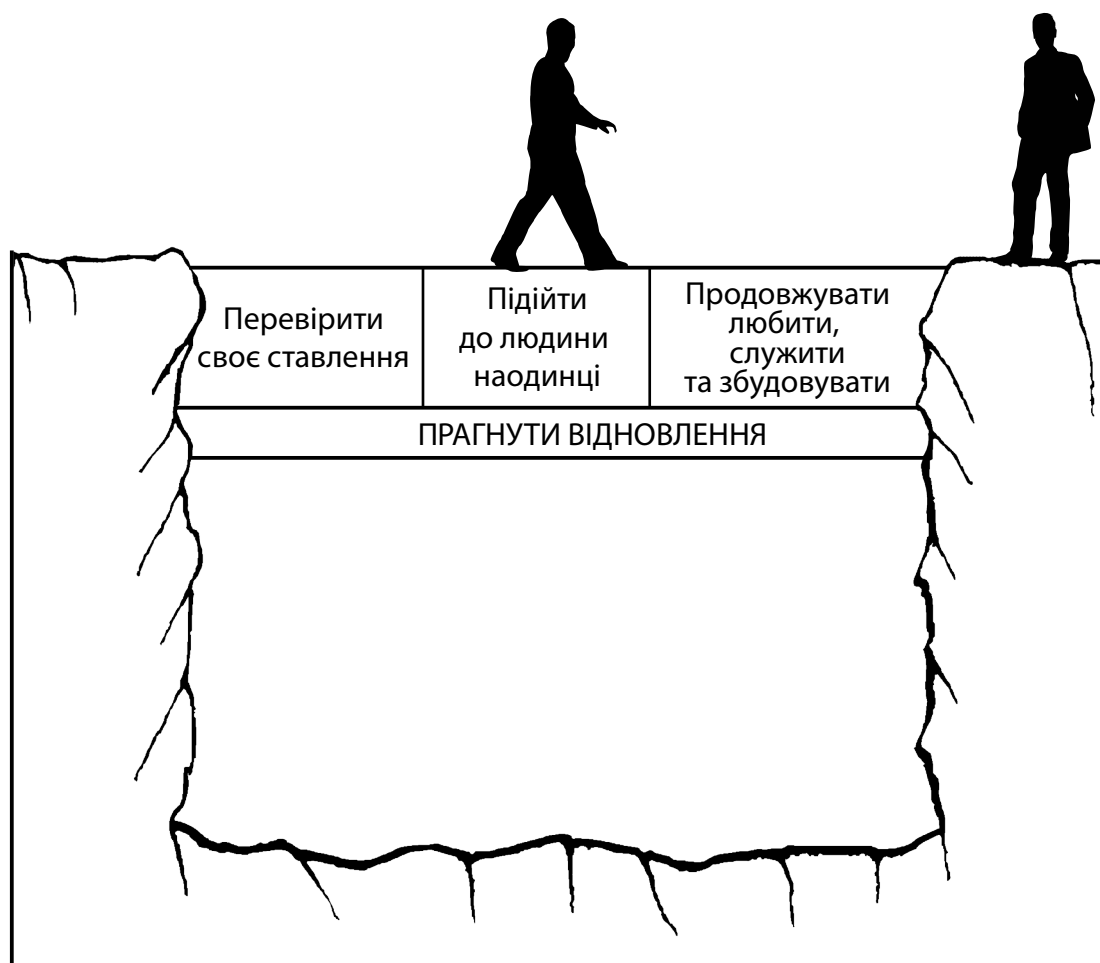

Схема 10–2

1. **Перевірте своє ставлення.** Ставлення, як і багато інших чинників духовного, має дуже вагомую роль. Запитайте себе: «Чи міцні мої стосунки з Богом? Чи визнав я свій гріх, особливо той, що пов'язаний з проблемою, з якою я нині маю розібратися? Чи віддався я цілковито на те, щоб служити потребам тих, хто є залученим до цієї ситуації? Чи дійсно моїм бажанням є відновлення єдності, а не те, щоб моє було зверху?» Коли ми розберемося зі своїм ставленням і з'ясуємо власні мотиви, тоді ми зможемо рухатися далі (Матвія 7:1–5; Галатів 6:1).
2. **Підійти до людини наодинці.** Тут важливі два моменти. По-перше, потрібно виявити ініціативу. Нам не слід чекати, поки людина сама підійде до нас, — ми маємо йти до неї. Це стосується навіть тих випадків, коли проблема виникла не через нас. По-друге, наодинці слід говорити для того, щоб коло залучених до розмови було обмежено лише тими, хто безпосередньо винен у виникненні проблеми. Як вже було сказано раніше, одна з головних причин, чому люди у церкві розділяються на табори, — це те, що ми залучаємо на свій бік інших людей, яких не стосуються виниклі розбіжності.
3. Якщо ви виконали свої зобов'язання, але з боку іншої людини немає позитивної відповіді, **продовжуйте виявляти любов до цієї людини та шукайте шляхи служити їй та збудувати її.** Цим ви посієте зерна для її майбутнього відновлення.
4. Коли та людина, до якої ми підійшли, відмовляється реагувати на нашу ініціативу, а проблема, яка виникла, є настільки серйозною, що може зашкодити цілій громаді, тоді нам слід **з молитвою зробити кроки, описані в Матвія 18:15–17.** У цьому уривку подаються принципи щодо того, як слід чинити з братом, який упав у гріх, однак ці самі принципи можуть застосовуватися і тоді, коли міжособистісний конфлікт загрожує цілій громаді. Наведемо ці кроки.

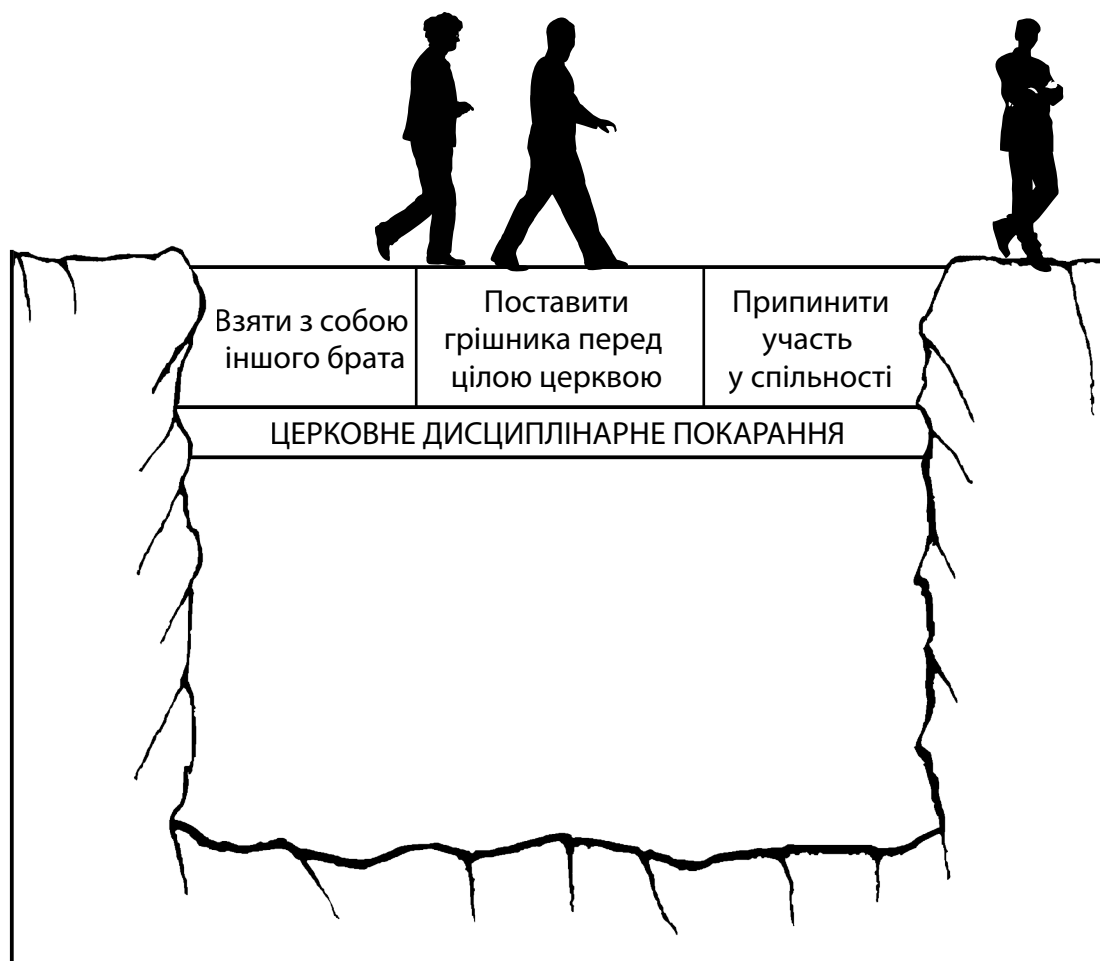

Схема 10–3

- а) **З собою слід взяти іншого зрілого брата.** Ця людина може діяти як посередник для повернення єдності або як свідок ваших спроб до її відновлення.
- б) Якщо і це не допоможе, **винесіть цю справу на розгляд церкви.** Так зросте тиск на людину, оскільки до процесу відновлення залучиться більше людей. Але метою такого кроку і надалі залишається прагнення до відновлення.
- в) **Якщо відновлення не сталося після цих кроків, то до упалого в гріх слід ставитися, немов до людини поза церквою.** Тобто така людина не може бути допущеною до благословень та переваг, які має зібрання Божих дітей. Таким чином люди ні показується вся серйозність її гріха та бажання церкви прагнути святості понад усе. Але це не означає, що члени церковної громади мають ставитися до упалого з ворожістю, — навпаки, їм слід прагнути закликати його повернутися до спільності з Богом та церквою.

Тут варто сказати кілька слів застереження. Останні кроки мають застосовуватися **лише** як останній засіб, коли вчинки упалої людини шкодять діяльності та свідченню цілої громади. Важливим мірилом є те, чи є приклад або вплив цієї людини спокусою до гріха для інших.

Вправа 8

Оцініть свої стосунки з іншими християнами. Відновлення стосунків — це питання величезної ваги. З огляду на це відведіть зараз час на оцінку свого власного життя. Якщо у вас є пошкоджені стосунки, зробіть зараз кроки до їх відновлення. Будьте готові розповісти про позитивні зміни у житті (можливо, у вашому власному характері або у стосунках), які сталися завдяки прагненню до відновлення.

Усунення конфліктів — це важливо, але обов'язковим є запобігання їм. Нижче подається кілька принципів для зменшення кількості конфліктів. По-перше, ваші стосунки з Христом мають бути надійними та захищеними. Що більш захищеними ми вбачаємо себе у Ньому та що більше зростаємо у духовній зрілості, то легше нам стає розбиратися з неминучими труднощами, які виникають серед людей. По-друге, розвивайте у собі риси натхненника. Що більше ми підтримуємо, надихаємо та заохочуємо інших, то більшої зрілості вони будуть досягати. А коли вся громада зростатиме у зрілості, то більшою буде і єдність. І насамкінець, відмовтесь пліткувати чи слухати плітки. Плітки — це розповсюдження образливої інформації про іншу людину. Ми повинні стримувати язик та навчитися не давати свободи своїй природній цікавості, коли інші хочуть розповісти нам якусь плітку. Дотримуючись цих простих принципів, ми зможемо стати інструментами для досягнення єдності у наших громадах.

Вправа 9

Розміркуйте про запобігання конфліктам. Тут було наведено лише три принципи запобігання конфліктам у місцевій церковній громаді. Перепишіть їх собі у зошит, а далі додайте й інші принципи утвердження єдності та запобігання конфліктам, які, на вашу думку, мають біблійну основу. Будьте готові навести їх під час обговорення на зустрічі групи.

В. Підзвітність

Перш ніж завершити цей урок, ми хочемо торкнутися ще одного важливого питання, пов'язаного з практичним боком спільності. Хоча радість спільного богослужіння та спілкування є важливою складовою життя церкви, було б нереалістично очікувати мати близькі стосунки з усіма. Проте всі ми маємо потребу у близькому спілкуванні з кількома братами або сестрами.

Якщо у нашому житті буде людина, якій ми зможемо вилити своє серце, з якою ми зможемо молитися та від якої вільно прийматимемо напоумляння чи яку зможемо при потребі напоумляти самі, то це буде вагомою допомогою у нашому здоровому духовному зростанні.

Для встановлення таких особливих стосунків можна дати кілька рекомендацій.

1. Виберіть людину, яка добре вас знає і розуміє ваші сильні та слабкі сторони.
2. Хоча у ваших стосунках з дружиною або чоловіком теж мають бути ці аспекти, вам слід знати людину вашої статі, щоб можна було обговорювати з нею питання, які є характерними лише для чоловіків або лише для жінок.
3. Прийміть тверде рішення регулярно відводити час на молитву, спілкування для духовного зростання та оцінку свого поступу.

Проект — підзвітність

Для отримання користі від стосунків підзвітності знайдіть людину, яка відповідає наведеним нижче рекомендаціям, з тим щоб регулярно спілкуватися з нею. Будьте готові розповісти про ті сфери свого життя, у яких завдяки цим зустрічам відбувається зростання чи розвиток, або про те, що ви дізналися про себе. Нижче подано кроки, які слід зробити під час таких зустрічей.

1. Перегляньте свою самооцінку, яку ви виконали під час роботи над вправою 6.
2. Відведіть якийсь час на розмову про цілі та потреби у вашому житті та житті людини, з якою ви спілкуєтесь.
3. Обговоривши свої цілі, помоліться за них разом.
4. Якщо ваш партнер не вивчає цей курс, то зробіть особливий наголос на необхідності бути натхненником та працювати над розвитком єдності.
5. Попросіть свого партнера чесно оцінити, наскільки добре це дається вам; попросіть його розповісти, які, на його думку, у вас сильні та слабкі сторони у цих сферах.
6. Помоліться про всі потреби або необхідні дії (наприклад, про необхідність відновити стосунки з кимось), які сплинуть під час ваших розмов.
7. Домовтесь, яку справу чи яку постанову, пов'язану з вашою розмовою, ви намагатиметесь виконати впродовж наступного тижня.
8. Установіть час, коли ви зустрінетеся знову зі своїм партнером, щоб оцінити, наскільки вам вдалося дотримати постанову або виконати погоджену справу.
9. Коротко запишіть, як відбувся кожен із перелічених тут кроків. Будьте готові показати ці записи керівникові групи під час зустрічі групи.

Завершення

Одне з найсильніших свідоцтв Божої благодаті світу, роздзертому егоїзмом, сварками та самотністю, — це єдність у любові, яку можна побачити у Божій родині. Призначення церкви — зробити так, щоб цей світ повірив. І церква має бути взірцем єдності задля реалізації цього призначення. Ви маєте постійно розмірковувати про те, що слід чинити для поглиблення єдності у місцевій громаді. На жаль, дуже часто церква не вміє показати цю любов. У цьому уроці ви розглянули свої обов'язки щодо спільності у Христовому тілі, а також

потенціал для їх виконання. Для розмірковування над істинами, відкритими під час цього уроку, розгорніть Івана 17:20–26. Прочитайте цей уривок і поміркуйте над цими словами нашого Господа. Нехай Він зміцнить вас та зробить так, щоб ви були таким членом Божої родини, який стає інструментом єдності у ній!

Якщо вам сподобався цей урок і ви бажаєте духовно зростати, то вас можуть зацікавити інші 12 уроків курсу «Посвячене християнське життя». Запитайте свого лідера.

Відповіді на питання

Питання 1

Павло молився про благословення для церкви у Коринті. Це благословення передбачало причастя (тобто спільність, «койнонія») Святого Духа.

Питання 2

Ваша відповідь. Підійдіть до відповіді творчо, дайте місце своїй уяві. Перекажіть цей уривок так, щоб він не залишав вас байдужим.

Питання 3

Вчинки, які безпосередньо вказують на брак єдності або стоять їй на заваді: ворожнеча, сварки, заздрість, суперечки, незгоди, ересі.

Питання 4

Любов — це «союз досконалості». У деяких перекладах слово «досконалість» здається головним, проте насправді наголос тут зроблено на слові «союз», тобто зв'язок або єдність.

Питання 5

Ваша відповідь. Не будьте егоїстичними та гордими, а вважайте іншу людину кращою за себе. Піклуйтеся про інтереси інших, а не лише про свої власні.

Питання 6

Відповідно до цього уривку з Послання до Євреїв, ми повинні (1) приходити до Бога з упевненістю у тому, що Він нас приймає, (2) непохитно триматися надії вічного життя та (3) серйозно зважати на те, як ми можемо заохочувати інших християн до зростання у любові та послуху.

Питання 7

У вашій відповіді мають бути висловлені такі думки:

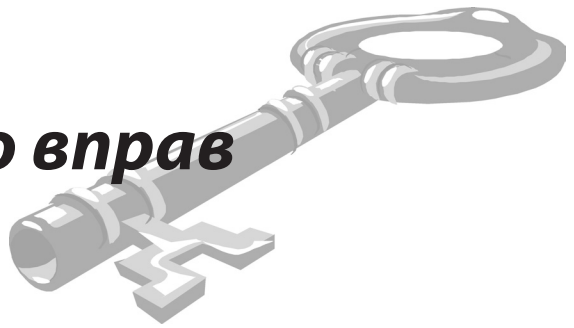
- а) добрі слова приносять радість стурбованим;
- б) лагідні слова відвертають гнів;
- в) мудрі слова допомагають людям приймати правду;
- г) спокійні слова приносять життя;
- д) приємні слова приносять задоволення та зцілення;
- е) слова можуть принести людям життя або смерть;
- ж) своєчасні та доречні слова є дорогоцінними;
- и) образливі плітки спричиняють гнів.

Питання 8

Для цього необхідно:

1. Віддатися служінню потребам інших.
2. Добре слухати.
3. Виявляти чуйність у мові, вміння ставити глибокі питання та щиро розповідати про наше переживання Христа і Його слова.
4. Добрі справи і допомога.

Відповіді до вправ

Вправа 1

Ваші відповіді можуть містити такі думки:

- а) 1 Коринтян 1:9 — ми маємо спільність у стосунках з Ісусом Христом.
- б) 2 Коринтян 8:4 — вони спільними зусиллями допомагали нужденним братам у Христі.
- в) Галатів 2:9 — апостоли мали спільний досвід дії Божої благодаті.
- г) Филип'ян 2:1 — вони всі мали у собі Духа.
- д) 1 Івана 1:3–7 — спільність з Отцем є загальною для всіх християн, а її основою є стосунки з Богом.

Вправа 2

У вашій відповіді мають згадуватися спільне поклоніння чи богослужіння та спільне користування майном.

Вправа 3

Ваша відповідь.

Вправа 4

Нижче подано коротке визначення цих дій.

- 1. Бути членами одне одному — це вказівка на єдність та взаємозалежність у громаді.
- 2. Братня любов одне до одного — це готовність зробити усе для наших братів та сестер і для їхнього духовного процвітання.
- 3. Шанування одне одного передбачає повну готовність до дій, спрямованих на успіх інших християн.
- 4. Однотунність один з одним — це єдність у призначенні та меті.
- 5. Приймання одне одного — це безумовна любов до інших християн без огляду на те, хто вони.
- 6. Навчання одне одного — це спрямування своїх братів і сестер на правильну життєву дорогу, окреслену у Слові.
- 7. Вітання одне одного — це вияв щирої радості через товариство інших християн (з відповідними зовнішніми знаками та діями).
- 8. Служіння одне одному — це турбота про потреби інших.
- 9. Носіння тягарів одне одного — це готовність полегшити труднощі інших, що включає також відновлення брата, який упав у гріх.
- 10. Уміння терпіти один одного пов'язано з терпеливим ставленням до недоліків, які ми помічаємо в інших.
- 11. Покора одне одному — це вміння не наполягати на тому, щоб усе відбувалося відповідно до нашої волі чи наших потреб.
- 12. Утішання одне одного — це взаємна підтримка у духовному зростанні.

Приклади застосування мають бути наведені у ваших відповідях.

Вправа 5

Ваша відповідь. Ця вправа мала б дати вам нові способи для оцінки вашого зростання та аналізу тих сфер, над якими ви повинні працювати у своєму особистому житті та у спільності у Божій родині.

Вправа 6

Ваша відповідь.

Вправа 7

Дві риси:

- 1) Ваше власне духовне життя має бути впорядкованим, тобто вам треба слідувати за тим, щоб у вашому житті не було гріха.
- 2) Слід бути добре обізнаним з біблійним вченням щодо того питання, з яким доводиться мати справу. Потрібно переконатися, що проблема є дійсно гріхом з біблійного погляду, а не просто порушенням якихось людських правил. Ми часто складаємо власні «закони» та додаємо їх до переліку того, що люди мусять виконувати. У напоумлянні ми маємо вдаватися до Писання, а не власних думок, бо так Святий Дух зможе викрити гріх, а не ми намагатимемося це зробити.

Далі до кінця вправи має бути ваша відповідь. Можливо, варто відвести час на молитву про все це.

Вправа 8

Ваша відповідь.

Вправа 9

Три принципи:

- 1) Ваші стосунки з Христом мають бути надійними та захищеними.
- 2) Розвивайте у собі риси натхненника.
- 3) Відмовтесь пліткувати чи слухати плітки.

